

hetett hullani a hó, és dőlt, dőlt egyre hevesebben, mégis valami nagy nyugalmat és csendességet borított a környékre. Lassan lecsillapodtunk. Elindultunk a néptelen utcán a domb irányába. Egy kertben, néhány magas fenyő mögött kigyulladt egy távoli, puhán sárgálló fény, egyébként fehér sivatagban sétáltunk. A hó megbontotta az árnyokat, a határozott formák visszavédlettek ősi, természeti alakzatokká, és a hó elmos-ta a határokat, a kötődéseket és a fájdalmat is, mintha mindent, ami a civilizált világhoz tartozik, egy szemvillanás alatt magunk mögött hagyhatnánk.

Ernőre néztem. Ragyogott az arca, talán azért, mert megbocsátotta a pofont, talán azért, mert leszállt a kék óra, az alkonyati búcsú, amit annyira szeretett. Sokáig járkáltunk a hóban aznap este. Az volt az utolsó közös karácsonyunk.

Imre Flóra

RONSARD A SZAJNA FÖLÖTT VALL SZERELMET

a dalt a dalt a dalt északnyugati szélben
forró volt a kezed az enyém mint a jég
ha álarcosan is bújkálva száműzötten
lélegzetvételünk gyorsuló ütemét

hideg volt az a szél ahogy szemedbe néztem
változott a színe szürke lett s újra kék
rejtőzve szökve dal majd hogynem észrevétlen
a nagy folyó felett szűk áprilisi ég

szökve álarcosan a párán át a nap
törtérsznyi nap ha már ennyi jut ennyi élet
bocsáss meg mondtad és lenn a rakpart alatt

szürkén folyt a folyó az ég egy percre kék lett
majd újra szürke és már szürke is maradt
és mégiscsak a dal mit is bocsássak én meg

MINTHA

Írok, olvasok, éppen mintha élnék.
Nem dolgozom, csak szerelmeskedem.
A betűk mögött szemed szenvedélyét
lobbantja az elhagyott értelem.

Játszom veled. Ő is játszik velem.
Bármirehhez kezdek, nem hagy soha békét:
szemeddel van tele a két szemem.
Tér és idő értelmét vesztü végképp.

Reggeltől estig folyvást pótcselekszem.
A francba is, kis herceg, hova lett
az a nehezen szerzett semlegesnem:

nem tartozom senkihez, senkinek?
Milyen rejtett áttételrendszerekben
illünk egymásba, fogaskerekék?

A SZERELEM HALOTT

a szerelem halott a tavaszban a sebzett
gyümölcsfák árnyai és fut fut a folyó
mormolva dallamát édes édes neveknek
Arno Guadalquivir Kifisszosz Una Pó

a te neved soha kezéd kezembe tetted
az emlék is halott a tavasz illanó
a híd alatt fut el ki érti már a nyelvet
csak egy koszos sirály nem nem a Mirabeau

ki érti már soha színtelen alkonyat
partra a testeket a víz is így veti
félkoronájú fák virágban állanak

a te neved helyett folyóknak nevei
halott a szerelem fut fut a híd alatt
ha rátalálni is mindig elveszteni

VÉN JOHN OF GAUNT

Vén John of Gaunt elkészült mindenével
most mindörökre és visszamenőleg
nem nem az roskaszt meg amit megéltem
pedig épp elég súly volt ez az élet

de ami volt azt így-úgy rendbe tettem
vesztéseim szépen sorba raktam
s most itt állok egy gyomvert és kictlen
udvaron a leszálló alkonyatban

nem nem az roskaszt meg amit megéltem
hanem a vakság melybe két szemem néz
görnyedten állok omló fal tövében
hallgatom hogyan közeleg a rengés

én megérleltem belül már a csendet
szeressen élni az akit szerctnck

Mesterházi Mónika

RENDELÉS

Egy jó kezdősorért rimánkodott,
ha már minden bizonytalan körül,
hogy ki van ő, vagy miért éppen ott,
melyik ajtó melyik. Bent, valahol
egy ária („nagyon jó”) nyúztatik,
egy fogorvosi ajtó, a család
két ajtaja – itt tehát laknak is,
sőt ki-be járnak („csókolom”) – marad
egy ajtó, néhány perc, hogy összeszedje,
mi lesz, ha benyit egy miféle nyelvbe,
mint hogyha előbb csupasz szavait
vetné alá, aminek bár magát se –
sietni: a hang bentről közelít.
Csak azt mondhatja el, mi volt előtte.